

[Alfred Jensen.]

for. Der har i pressen været forskellige meddelelser fremme om udvidelse af hæren ved indkaldelse af mere mandskab; der har været nævnt anskaffelse af mere og andet materiel end det, vi hidtil har haft, og nu siges det her, hvad der er almindelig kendt, at vort forsvar ikke bliver opbygget som et forsvar af vort land, men som et regionsforsvar. Spørgsmålet er da: Hvilke forpligtelser påhviler der Danmark i den periode, som dette lovforslag gælder for? Er det rigtigt, hvad der ymtes om, at man kan vente ikke alene indkaldelse af mere mandskab, men også genindkaldelse af det allerede uddannede mandskab, for at det kan blive instrueret og belært om, hvorledes man skal anvende det materiel, der kommer?

Jeg vil tro, at den opfattelse, man i almindelighed har, og som går ud på, at tilslutning til Atlantpagten betyder øgede militæruddgifter, er rigtig. Det fremgår jo af det fremlagte finanslovforslag, at udgifterne i 1950—51 bliver forøget med et halvt hundrede millioner kroner, og det kan vel ikke fejle, at der kommer ekstra udgifter til. Alt det burde ministeren have oplyst os om; det har han undladt, og dog er det klart, at offentligheden har netop den allerstørste interesse i at få oplysninger på dette område. Jeg ved, at der er en almindelig modstand mod den forøgelse af militæruddgifterne, som har fundet sted, og jeg er klar over, at modstanden vil blive større, hvis vi præsenteres for ekstraudgifter i den kommende tid som følge af våbenindkøb eller udvidelse af vort militærvæsen i det hele taget.

Vi har ved tidligere lejligheder ikke alene kritiseret den måde, hvorpå bemyndigelsen har været anvendt, men også taget afstand fra det politiske grundlag, hvorpå regeringen arbejder i dette spørgsmål, og jeg har påpeget, at den måde, hvorpå loven administreres, ikke har tilfredsstillende os, hvorfor vi som bekendt stemte imod denne bemyndigelse i fjor. Tiden, der er gået, siden vi behandlede et forslag herom sidst, har da også vist, at den kritik, vi fremsatte, deles af stedse større kredse i vort land. Det er kommet til udtryk på mange forskellige måder. Først og fremmest naturligvis ved demonstrationerne og udtalelserne ikke alene imod Atlantpagten, men også imod militærpolitikken i al almindelighed. Jeg vil også mene, at den ilde medfart, som hjemmевærnet har fået, er udtryk for den stilling, folket indtager overfor den hele politik med hensyn til militærvæsenet.

Som bekendt regnede man med, at der ville melde sig 100 000 mand til hjemmевærnet — det tal, som man ved lovforslagets behandling regnede med var fornødent. Trods tilslutning af overborgmester, borgmestre, brandchefer og jeg ved ikke hvad, er man imidlertid ikke kommet op på mere end 25 000 mand. Thi det viser sig jo, at folk i almindelighed ikke melder sig, når der holdes sessioner for de frivillige. Jeg véd således, at der i Aarhus, en by på over 110 000 indbyggere, på sessionen til hjemmевærnet kun mødte siger og skriver treogfyrre — 43! Det er ikke alene et udtryk for, hvordan den del af befolkningen, der kunne træde ind i hjemmевærnet, ser på det, men det er også et udtryk for, hvorledes befolkningen som helhed ser på det, og denne mistillid kommer også til udtryk ved de foranstaltninger, der er gjort for at gøre hjemmевærnet populært. Det er således karakteristisk, at hjemmевærnsfilmen måtte laves noget om, fordi der var alt for mange drab, alt for mange døde; det er klart, at dette virker afskrækkende. Det viser sig, at de møder, man holder, er meget dårligt besøgt. Et halvt hundrede mennesker var alt, hvad der var mødt frem ved fællesorganisationens møde i Aarhus, 32 ved et lignende møde i Grundtvigs Hus her i København.

Tror man ikke, at årsagerne hertil er, at hele den førte udenrigs- og militærpolitik er upopulær, ikke har folkets tilslutning? Det kan vel dog ikke være, fordi vort lands befolkning ikke er interesseret i at forsvare landets selvstændighed og forsvare de goder, vi har opnået. For at den er det, foreligger der tilstrækkelige beviser for fra besættelses- og krigstiden. Den svigtende interesse for hjemmевærnet kan jo heller ikke skyldes, at regeringen og den del af politikerne og pressen, der slutter op om den, har forsømt at trække situationen op for befolkningen, således som regeringen og disse deltagere i det politiske liv mener den ser ud. Der har jo faktisk ikke været skyet noget middel for at fremstille Sovjetunionen som en trusel, en overhængende trusel mod vort lands selvstændighed og mod verdensfreden, ligesom det heller ikke har mangiet på stærke angreb på os kommunister for at være en femtekolonne. Folket skulle altså være velinformeret om den fare, som regeringen og de med den samarbejdende partier påstår vort land befinder sig i. Men hvorfor tropper de så ikke op, hvorfor slutter de ikke op bag hjemmевærns møderne? Hvorfor melder de sig ikke? Ja, der kan simpelthen ikke gives anden forklaring, end at man ikke tror på den politik, landet fører, at man ingen tillid